

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.194/2012/9.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2012. május 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott neve vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2012. január 10-én kihirdetett 8.B.195/2011/68. számú ítéletét megváltoztatja.

Az első fokú ítélet meghozataláig felmerült bűnügyi költségből 723.457 (hétszázhuszonháromezer-négyszázötvenhét) Ft megfizetésére kötelezi a vádlottat, míg 173.200 (egyszázhetvenháromezer-kettőszáz) Ft bűnügyi költséget az állam visel.

magánfél polgári jogi igényét érdemben elbíráló, a kártérítés megítélésére, a kamatfizetésre és az eljárási illeték megfizetésére kötelező rendelkezéseket hatályon kívül helyezi és a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztés tartamába beszámítja a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt.

Indokolás:

A Miskolci Törvényszék az első fokú határozatával vádlott neve vádlottat a Btk. 166. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntettének kísérlete és a Btk. 324. § (1) bekezdése és a (3) bekezdés a) pontja szerinti rongálás bűntette miatt halmazati büntetésül 7 év fegyházra és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2012. május 10. napjától az első fokú ítélet meghozataláig előzetes fogva tartásban töltött időt. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, kötelezte a vádlottat 1.119.700 Ft kártérítés, és 2010. május 9-től a kifizetésig járó törvényes kamatok sértett részére, valamint 67.200 Ft eljárási illeték államnak történő megfizetésére. Kötelezte továbbá a vádlottat 892.469 Ft bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a vádlott és a védő elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhébb minősítés megállapítása és a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.
Az ügyész nem élt jogorvoslattal.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.90/2011/7-8/I. számú átiratában a fellebbezéssel támadott határozat helybenhagyását indítványozta.

A védő a másodfokú eljárásban fellebbezését részletesen indokolta (6. sz. fellebbezési irat), melyben az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységét tévesnek tartva vitatta a tényállás helyességét is. Külön mellékletet csatolva hivatkozott rá, hogy és vallomásai több ponton eltértek érdemi kérdésekben is, mint a cselekménysor elején a vádlott általi tettelegesség, az ölési kijelentés, a benzín sértettre locsolása és meggyújtása. Ezen túl a sértett és tanúvallomásai önellentmondásokat is tartalmaznak, egységesnek nem tekinthetők. A védelem érvelése szerint a lényegi ellentétek feloldására nem került sor az elsőfokú bírósági tárgyaláson. A védő álláspontja szerint helytelen ténymegállapítások, és ténybeli következtetések alapján állapította meg a bíróság, hogy a vádlott szándékosan, a tűz károsító hatásai által ki akarta oltani a sértett életét, mint ahogy nem állapítható meg a terhelt terhére a sértett házának szándékos felrobbantása sem. Elsődlegesen ezért bűncselekmény hiánya miatt a vádlott teljes körű felmentése érdekében tartotta fenn a perorvoslatot. Másodsorban a személy elleni bűncselekmény enyhébb, súlyos testi sértés büntetnének minősítésére tett indítványt, indokoltnak tartva a büntetés enyhítését is. Egyes bűnösségi körülmények vádlott terhére való megállapításának vitatása mellett a Btk. 17. § (2) bekezdésére utalva kifejtette továbbá, hogy a kísérlet alkalmatlan volta a büntetés korlátlan enyhítését is lehetővé teszi, ezért a Btk. 87. § (2) bekezdés a) pontjának felhívása, a törvényi minimum öt évben való meghatározása téves.

A sértett kártérítési igényének érdemi elbírálását sem tartotta alaposnak. Előadása szerint az ingóságok tekintetében nem vett minden lényeges körülményt figyelembe a bíróság, mint ahogy azt sem, hogy az élettársi viszonyra tekintettel az ingatlan vonatkozásában a vádlott beszámítási kifogással élhetne, melyre a büntetőperben lehetősége nincs. Erre figyelemmel a polgári jogi igényt érintő rendelkezés hatályon kívül helyezését és az igényérvényesítés egyéb törvényes útra utasítását tartotta indokoltnak. Ezen túl indítványozta, hogy a bíróság mellőze az ügyben kizárt igazságügyi szakértő eljárásával, valamint a poligráfos vizsgálattal kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére kötelezést.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő a jogorvoslatában foglaltakat fenntartva elsősorban a vádlott felmentésére, másodlagosan az élet elleni cselekmény enyhébb minősítésére, illetve a büntetés enyhítésére tett indítványt. Az ügyész az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A védelmi fellebbezések a sértetti kárigény megítélésével és a bűnügyi költséggel kapcsolatban részben alaposak, azonban a büntetőjogi felelősséggel és a büntetéskiszabással összefüggésben alaptalanok.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált.

A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartva, ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve, a bizonyítás anyagára alapítottnak, a bizonyítékok okszerű, logikus mérlegelését követően megalapozottan, a Be. 351. § (2) bekezdésben megjelölt hibáktól mentes tényállást állapított meg, mely az idézett törvényi szakasz (1) bekezdése szerint a másodfokú ítélezés alapját is képezte. Határozata rendelkezéseit teljes körűen megindokolta, mely indokok a ténymegállapításokra és a bizonyítékok mérlegelésére nézve kifogástalanok. A nyomozás során a szaktanácsadói közreműködése folytán kizárt szakértő igénybevétele a nyomozás során ugyan jelentős eljárási szabálysértés, de azt a törvényszék másik szakértő kirendelésével orvosolta, így az ügy érdemi elbírálását a perjogi szabályoktól a vádemelés előtti eltérés nem befolyásolhatta.

A bizonyítási eljárást az elsőfokú bíróság igen nagy alaposítással, körültekintően folytatta le. Megvizsgált és értékelés körébe vont minden olyan törvényesen beszerezett bizonyítékot, mely lényeges a tényállás megállapítása során. Részletekbe menően elemezte a vádlott védekezését, sértett és tanúk vallomását, mely személyek a vádbeli cselekményeket nagyrészt közvetlenül észlelték. Ezen túlmenően mérlegelte más tanúk vallomását, a szakértői bizonyítás anyagát és a lényeges okirati-tárgyi bizonyítékokat is. Az ügyben rendelkezésre álló és valóban részben ellentmondó bizonyítékokat egyenként és egymás kölcsönhatásában, összességében is értékelte. Nem csupán az egyes bizonyítékok egészét mérlegre téve, hanem a bizonyítékok egyes részletelemeit is gondosan vizsgálta, összevetve az azok ellen ható és azokat támogató tényezőkkel. A megállapított tényekből a bíróság helyesen, a logika szabályai szerint vont következtetést további tényekre.

A cselekmények előzményére, a vádlotti tettlegességre, majd később a sértett leöntésére, a benzin meggyújtására, a vádlotti ölési kijelentésre, majd a sértett házának felrobbantására nézve is iratszerűen, meggyőzően, törvényesen értékelte a bizonyítékokat. A másodfokú bíróság a vádbeli cselekménysor központját alkotó tényelemek mindegyikénél megalapozottnak találta a ténymegállapításokat és a ténybeli következtetéseket. Döntését az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése kapcsán igen részletes és alapos indokolással látta el, melyben foglaltakkal a másodfokú bíróság is egyetértett. A bizonyítékokat értékelő indokolás kiegészítésére, helyesbítésére ezért nem volt alap.

A védő írásban részletesen indokolt fellebbezésére az ítéletábra a következőket emeli ki. Nem vitatható és maga az ítélet is utal arra, hogy lényegi kérdésekben merültek fel ellentmondások a vádbeli cselekményt közvetlenül átélő sértett vallomásai között, valamint az egyes bizonyítékok önmagukban is hordoztak eltéréseket. A törvényszék az ellentéteket észlelte és minden lehetséges eljárásjogi eszközt felhasznált azok feloldására, melyről az ítéletben számot is adott. Minden egyes résztörténet tekintetében ugyan nem lehetett feloldani valamennyi ellentmondást, mindez azonban a sértetti oldal vallomásainak hitelt érdemlőségét nem kérdőjelezi meg. Az elsőfokú bíróság részletesen indokolást adott arra nézve is, hogy mivel indokolhatók a vallomásokban felmerülő ellentétek. A másodfokú bíróság is rámutat arra, hogy az élet kioltására irányuló fenyegetést követően a benzin sértettre locsolása, a tűz meggyújtása, a sértett súlyos égési sérülései nyilvánvalóan olyan traumát váltottak ki, melyek okszerű magyarázatot adnak arra, hogy a cselekménysor

minden pillanatát egyezően a sértett nem tudta feltárni. A védelem által hivatkozott vallomásejtérések nem érintik a vádbeli cselekmény lényegi részét, ezáltal nem alkalmasak arra, hogy kételyeket támasszanak a sértett és vallomásaival szemben, mely bizonyítékokat más személyi bizonyítékok, a helyszíni szemle és a szakértői vélemények is megerősítettek, mint ahogy a poligráfos vizsgálat is. A védő jogorvoslatában kifejtette, hogy a hazugságvizsgálat nem felel meg a fair eljárás szabályainak, mivel nem valósult meg teljes mértékben a terhelt önkéntes részvétele. Ezzel szemben az iratok alapján megállapítható, hogy a nyomozó hatóság a perrendi szabályokat betartva, törvényesen folytatta le e körben a bizonyítást. A terhelt önkéntes részvételi szándéka nem kérdőjelezhető meg. Az kétségtelen, hogy a pozitív eredményű hazugságvizsgálat a töretlen bírói gyakorlat szerint önmagában, más érdemi terhelő adat nélkül nem alapolhatja meg a büntetőjogi felelősséget. Arra azonban alkalmas, hogy a terhelő bizonyítékok láncolatát erősítse, támogasson fő személyi és tárgyi bizonyítékokat, amint azt a törvényszék is helyesen kiemelte ítéletében.

Az eltérő tényállás megállapítására irányuló és a vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezés a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely eredményre nem vezethetett, tekintettel arra is, hogy a tényállás helyessége esetén a másodfokú perben eltérő tények megállapítására, a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs perjogi lehetőség (Be. 351-352.§).

A minősítés és a büntetéskiszabás felülbírálata előtt rögzíti az ítélőtábla is, egyetértve a törvényszékkel, hogy az ügyben a Btk. 2 §-ának általános rendelkezése szerint az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mivel az új törvény enyhébbnek nem tekinthető, sőt a 2010. évi LVI. törvény által bevezetett, 2010. július 13. napjától hatályos szabályok, elsősorban a Btk. 85. § (2) bekezdésében megfogalmazott középértékes büntetéskiszabási előírások folytán lényegesen szigorúbbak. Az elkövetéskor, ugyanakkor 2010. május 1-jétől már hatályosak voltak a 2009. LXXX. törvény, illetőleg az új szankció rendszer rendelkezései.

A törvényszék törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése és az ahhoz fűződő jogi indoklás is alapvetően megfelel az anyagi jognak. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor megállapította az irányadó tényállás alapján a vádlott egyenes ölési szándékát személye elleni cselekménynél. A vádlott ölési kijelentést követően locsolt a sértettre a nála lévő palackból igen gyúlékony, veszélyes anyagot, benzint. A sértettre csak 0,4 dl-t meg nem haladó benzin került, azonban a vádlott csaknem a nála lévő teljes, 2-2,5 dl-nyi mennyiséget kiöntötte. Ezt követően öngyújtóval meggyújtotta úgy a benzint, hogy az lángra kapott, a sértett haja és ruhája is égni kezdett. Az égő sértetten a lángokat, valamint a sértetti önmentés oltotta el, eközben a sértett súlyos, nyolc napon túl gyógyuló, a fején II. fokú, a bal kézen II/1. fokú égési sérüléseket szenvedett, testfelülete mintegy 4,5 százaléka megégett.

E körülmények alapján vitathatatlan a vádlott egyenes ölési szándéka. A Btk. 166. § (1) bekezdése szerinti emberölést a (2) bekezdés d) pontjában írt különös kegyetlenség minősíti súlyosabban, amint azt a törvényszék is helyesen állapította meg. A tűz károsító hatásai által véghezvitt, különösen a sértett meggyújtásával járó cselekmények egyrészt rendkívüli fájdalom okozásával járnak, másfelől az elkövető olyan fokú embertelenségét

jelzik, mely tények külön és együttesen is megalapozzák a súlyosabb minősítést. A hosszú évek óta töretlen bírói gyakorlat az égetéssel, tűzgyújtás által véghezvitt ölési cselekményeket különös kegyetlenséggel elkövetettként értékeli.

A minősített ölési cselekmény a Btk. 16. § -a szerint kísérleti szakban maradt, mert az eredmény, a sértett halála nem következett be. A kísérlet befejezett és relatíve közeli, mivel a sértett súlyos égési sérüléseket szenvedett.

A kísérlet alkalmatlan voltára hivatkozás azonban téves, mert a Btk. 17. § (2) bekezdésében írt előfeltételek nem állnak fenn. Az ügyész indítványát elfogadva a törvényszék akként foglalt állást, hogy vádlott által használt motorbenzin csekély mennyisége, az elkövetési mód tette relatíve alkalmatlanná a cselekményt a szándékolt eredmény létrehozására (első fokú ítélet 35. oldal 2. bekezdés). A Btk. 17. § (2) bekezdésének alkalmazására utalt a 36. oldal 3. bekezdésében is.

Az elkövetési mód alkalmatlan volta azonban az irányadó tényállás tükrében, a valóban lényeges tárgyi tényezők gondos vizsgálata után nem állapítható meg. Az egyébként nem kifogásolható ténybeli következtetéssel megállapított tény, miszerint 0,4 dl-nél kevesebb motorbenzin került csak sértettre, az elkövetés módját nem teszi alkalmatlanná több okból sem. Egyrészt a vádlott a palackban lévő 2-2,5-dl-nyi benzint csaknem teljesen kilocsolta s a tényállás arra kifejezetten nem utal, hogy a sértettet el nem érő anyag a vádlott szándékos magatartása következtében került el a bűncselekmény passzív alanyát. Ezen túlmenően hangsúlyos, hogy a sértett feje, haja kezdett égni a tűzgyújtás után, valamint a ruhája is. A lángokat ugyan sikerült, részben külső segítséggel eloltani, a sértett azonban még így is súlyos égési sérüléseket szenvedett. Az orvos szakértői bizonyítás anyaga alátámasztotta, hogy segítség, a tűz eloltása nélkül a sértett súlyosabb, akár életveszélyes sérüléseket is szenvedhetett volna. Az ítélet tábla álláspontja szerint a fejen tűz gyújtása még ilyen csekély mennyiségű tűzveszélyes anyagnál is, már önmagában kizárja az ölési kísérlet alkalmatlanságát, de az együttesen értékelt tények alapján biztonsággal mondható ki az emberölési kísérlet alkalmassága, ezért a Btk. 17. § (2) bekezdés alkalmazására az ügyben nem kerülhet sor.

A kifejtettek miatt ezért az ítélet tábla az erre vonatkozó, az ítéletnek a mérlegeléssel kapcsolatos indokolásával is részben ellentétben álló első fokú indokolást helyesbíti, mellőzve a Btk. 17. § (2) bekezdésének felhívását.

A törvényszék arra nézve kifogástalan indokolást adott, hogy miért nem állapítható meg a vádlott terhére a Btk. 166. § (2) bekezdés a) pontjában írt előre kitervelt elkövetés, mivel e minősítő körülmény törvényi tényállási elemei maradéktalanul nem állapíthatók meg. Az elsőfokú bíróság indokolásával az ítélet tábla is egyetértett, mint ahogy azzal is, hogy más, az emberölést súlyosabban minősítő körülmény sem tárható fel. A jogi indokolás névelírás folytán a 32. oldal 2. bekezdésében csak annyiban helyesbítendő, hogy a bíróság a Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelvét hívta fel.

A rongálás büntetnének minősítése is törvényes. A vádlott idegen vagyontárgy, a sértett házának felrobbantásával, megromlásával okozott a Btk. 138/A. § b) pontja szerinti nagyobb kárt, ezért a cselekménye kimerítette a Btk. 324. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerinti rongálás büntetét.

A törvényszék helyesen foglalt állást arról is, hogy a rongálás nem járt közveszéllyel, ezért közveszély-okozás megállapítására nem kerülhetett sor.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket alapvetően helyesen feltárta és értékelte. Ilyen tárgyi súlyú, életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekménynél viszont a büntetlen előélet büntetést enyhítő hatása csekély, azonban további enyhítő körülmény, hogy a cselekmény során a vádlott maga is súlyosan megsérült.

A jogi indokolás helyesbítése folytán a Btk. 17. § (2) bekezdésében írt, a kísérlet alkalmatlan voltahoz fűződő kedvezmény, a büntetés korlátlan enyhítése a vádlottnál nem alkalmazható, ezért az erre utalást a másodfokú bíróság az ítélet e részében is mellőzi.

A fegyházbüntetés tartamának megállapítása a Btk. 87. § (1) bekezdése, valamint a (2) bekezdés a) pontjának alkalmazásával a büntetés egyfokú enyhítésével törvényes.

A minősített emberölés kísérlete és rongálás büntette miatt, az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott 7 év fegyházbüntetés és a 7 év közügyektől eltiltás törvényes, eltúlzottan szigorúnak nem tekinthető. A büntetések inkább enyhék, azonban súlyosításra, a vádlott terhére szóló ügyészi fellebbezés hiányában nem kerülhet sor.

A közügyektől eltiltás, mint a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjában meghatározott mellékbüntetés tekintetében a törvényszéki indokolást a 36. oldal 5. bekezdésben azzal helyesbíti az ítéletábra, hogy annak alkalmazása a Btk. 62. § (1) bekezdésén és a 63. § (1) bekezdésén alapul, nem pedig az elkövetéskor már hatályban nem lévő 53-55. § rendelkezéseiben.

Értelemszerűen a másodfokú bíróság túl szigorúnak sem tekintette a büntetést, lényeges enyhítésre indokot nem látott, ezért a védelmi jogorvoslatot az enyhítésre irányuló részében sem tartotta alaposnak.

Az előzetes fogva tartás beszámítására, valamint a lefoglalt bűnjelekre vonatkozó első fokú rendelkezések is törvényesek.

kárigényének elbírásával kapcsolatban azonban a másodfokú bíróság olyan polgári eljárásjogi szabálysértést, valamint az adhéziós eljáráshoz kötődően büntető perjogi hiányosságot észlelt, mely a polgári jogi igény érdemi elbírálását a másodfokú büntetőeljárásban bizonyosan jelentősen késleltetné, vagy ki is zárhatná.

A Pp. 335. § (2) bekezdés értelmében, ha a bíróság az ítéletben megállapítja a bűncselekménnyel okozott kár értékét, ezen összeg erejéig az előterjesztett polgári jogi igényt érdemben el kell bírálni. A Be. 54. § (7) bekezdése szerint, ha a polgári jogi igény érvényesítésével kapcsolatos eljárási kérdésről a törvény nem rendelkezik, a polgári eljárás, azaz a Pp. rendelkezéseit kell alkalmazni, feltéve, ha azok a büntető perrenddel és a büntetőeljárás jellegével nem ellentétesek. A kárigény előterjesztésére vonatkozó kereseti kérelem, a kereseti kérelemhez kötöttség elve olyan általános érvényű polgári eljárásjogi szabályok, melyeknek a büntetőeljárásban is érvényesülniük kell.

A töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a büntetőeljárásban érvényesített polgári jogi igény fogalmán, az elsőfokú tárgyaláson bejelentett igényt kell érteni.

sértett a 2011. május 3-i tárgyaláson terjesztette elő polgári jogi igényét, melyben műszaki szakértő véleményének módosítása után a házában bekövetkezett 1.000.000 Ft és az ingóságaiban esett kár megtérítését kérte, hivatkozva a szakértői megállapításokra is (8.B.195/2011/22.sz.jkv.28.o). Tételezen az ingók értékét nem határozta meg és kamatigényt sem terjesztett elő.

Ennek ellenére a bíróság a kérelemben foglaltaktól részben eltérve 1.119.700 Ft kárt ítélte meg részére, továbbá a 2010. május 9. napjától kezdődően a kifizetés napjáig járó kamatokat. Ezzel megszegte a Pp. 215. § szabályát, miszerint a döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen, mely szabály a főkövetelés járulékaire (kamat, költség stb.) is kiterjed. Mindez ugyan a másodfokú eljárásban a kamatra vonatkozó rendelkezés megváltoztatásával orvosolható lenne, azonban az érdemi felülbírálatot e körben elsősorban az zárja ki, hogy a törvényszék szabályszerűen nem tudta kézbesíteni az ítéletet a magánfélnek, aki a Be. 324. § (1) bekezdése alapján fellebbezésre jogosult az ítélet ellen. A szabályszerű kézbesítés hiánya folytán a fellebbezési határidő meg sem nyílt. A hiány pótlása az eljárás egyes részeiben bizonytalan tartózkodási helyű sértett tekintetében az eljárás jelentékeny elhúzódásához vezetne a soron kívül folytatandó, kiemelt jelentőségű ügyben, ezért az ítélőtábla a Be. 380. §-a alapján a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

sértett kárának megtérítését polgári bíróság előtt érvényesítheti.

Az elsőfokú bíróság a Be. 338. § (1) bekezdés alkalmazásával a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte az ítélete meghozataláig felmerült bűnügyi költség viselésére, melynek összegét 892.496 Ft-ban határozta meg.

A költség számítása egyrészt pontatlan, másfelől tévesen kötelezte a bíróság a vádlottat az ügyben kizárt műszaki szakértő, díjának viselésére.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy nevezett szakértővel szemben szaktanácsadói eljárása folytán kizárási ok áll fenn, értelemszerűen a kizárt szakértő véleménye a bizonyítás anyagát nem képezheti, arra tényállás nem alapítható. Nyilvánvaló, hogy az ügyben kizárási okkal érintett szakértő eljárásával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség szükségtelenül merült fel, és e tekintetben a vádlottat mulasztás nem terheli. Ezért a Be. 338. § (2) bekezdése és a Be. 339. § (1) bekezdése alapján a szükségtelenül felmerült költségrészt az államnak kell viselni (a költségjegyzékbe 3.,14. és 23. sorszám alatt bejegyzett költségek, összesen 173.200 Ft szakértői díj).

Az indokoltan és perrendszerű bizonyítással kapcsolatban felmerült, összesen helyesen 723.457 Ft költségrész pedig a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a vádlottat terheli.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával - helytálló indokai alapján is - helybenhagyta.

Az első fokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú elbírálásig előzetes fogva tartásban töltött időnek a főbüntetésbe történő beszámítása a Btk. 99. § (1) bekezdésén alapszik.

Debrecen, 2012. május 14.

Dr. Háger Tamás sk. . Gömöri Olivér sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Elek Balázs sk.
bíró

ZÁRADÉK: A Miskolci Törvényszék 8.B.195/2011/68. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2012. május 14.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő